Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Νοεμβρίου 1912* — *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 51*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ' *(Συνέχεια)*

Μὲ τὴν δικαίαν αὐτὴν τιμωρίαν, οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ τῆς Ροχέττης ἀνεκουφίσθησαν ὡς ἀπὸ βάρος μεγάλον. Ἀγαποῦσαν τόσον πολὺ τὴν οἰκογένειαν Ριονσαί, ὅσον ἐμισοῦσαν ἐκείνους ποὺ εἶχον ἐπιβουλευθῇ τὴν εὐτυχίαν της.

Τώρα ὅμως ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἦτο πλήρης. Νέα περίοδος γαλήνης κ' εὐημερίας ἤρχιζε δι' ὅλους, προπάντων διὰ τοὺς γονεῖς, τοὺς τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντας.

Εἰς τὴν ὡραίαν ζωὴν ποὺ τοὺς ἔκαμναν τὰ δύο των παιδιά, μὲ τὴν εὐφυΐαν των καὶ τὴν δραστηριότητά των, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Ριονσαὶ ἐλησμονοῦσαν τὰς πικρίας τοῦ παρελθόντος καὶ, ἀναγεννημένοι, ἄλλοι ἄνθρωποι πλέον, ἠτένιζαν πρὸς τὸ μέλλον μὲ χαρὰν κ' ἐμπιστοσύνην.

Μίαν ἡμέραν, ὁ παχυδράμος τοῖς ἔφερε τὴν εἴδησιν, ὅτι ὁ δοὺξ Ριονσαὶ ἀπέθανεν αἰφνιδίως χωρὶς νάφίσῃ διαθήκην. Ἡ κολοσσιαία περιουσία του, τὰ κτήματά του, οἱ πύργοι του, περιήρχοντο, μαζὶ μὲ τὸν τίτλον του, εἰς τὸν μαρκήσιον Ριονσαί.

Ὅλοι ἐκυττάχθησαν μὲ κάποιαν στενοχωρίαν, ὡς ἐὰν ἡ λαμπρὰ αὐτὴ κληρονομία τοῖς ἔδιδε βάρος.

—Ἤμεθα τόσο καλὰ ἔτσι! ἐψιθύρισεν ἡ Καμίλλη.

Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία ἀνέκραξε :

— Τί εὐτυχία νὰ ξαναγυρίσωμε στὸ Κοὺρ - λὰ - Ρέν!

— Τότε ἂς χαρῶμεν ὅλοι, ἀγαπητοί μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, διότι δὲν εἰμποροῦμεν βέβαια νὰ κλαύσωμεν τὸν γέροντα αὐτὸν ἐγωϊστήν, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἠσθάνθη τὴν παραμικρὰν στοργὴν δι' ἡμᾶς καὶ τὸν ὁποῖον κληρονομοῦμεν, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόφθασε νὰ μᾶς κληρονομήσῃ ἐκεῖνος...

Τοὺς ἐγωϊστάς, βλέπετε, δὲν τοὺς λυποῦνται οὔτε οἱ κληρονόμοι των! ...

Τρεῖς παλαιοὶ φίλοι

Ὁ θάνατος τοῦ θείου του ἔκαμνε τὸν κύριον Ριονσαὶ δοῦκα καὶ κύριον τοῦ πύργου Ριονσαί, θυμαστὸς οἰκοδομῆς τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΓ', ἐκ τῶν ὡραιοτέρων τῆς Γαλλίας, μὲ λαμπρὰ γύρω δάση κ' εὐφορωτάτας γαίας, ἐκτάσεως ἐν ὅλῳ ἐννεακοσίων ἑκταρίων. Τὸ ἀπέραντον τοῦτο κτῆμα ἐκαλλιέργουν δεκαπέντε ἐνοικιασταί.

Ἐκτὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ πύργου, τρεῖς ἄλλαι ἐπαύλεις μὲ τὰς γαίας των ἦσαν ἐνοικιασμέναι μὲ προθεσμίαν. Ἔπειτα, εἰς τὸ Παρίσι, δέκα περίπου μεγάλαι οἰκίαι, εἰς τὰς πλουσιωτέρας συνοικίας, ἀπέφερον εἰσόδημα μέγα καὶ ἀσφαλές, τὸ ὁποῖον ἠύξανεν ἀπὸ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας τῶν καλλιτέρων Τραπεζῶν. Τέλος τὴν δουκικὴν περιουσίαν συνεπλήρουν ἓν λαμπρὸν βρίκιον, ταχύπλουν, διὰ τὰ μακρὰ ταξείδια, καὶ ἓν κομψὸν θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον διὰ τὰς ἐκδρομάς. Διότι ὁ δοὺξ ἀγαποῦσε πολὺ νὰ ταξειδεύῃ.

— Μπαμπᾶ, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, ὅταν ἔμαθε τὴν τελευταίαν αὐτὴν λεπτομέρειαν· σᾶς ζητῶ τὴν κυβέρνησιν τῆς θαλαμηγοῦ καὶ τὴν ἄδειαν νὰ φέρω τοὺς τρεῖς νούτας μου.

— Μετὰ χαρᾶς σου, καπετάνιο μου! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ νέος δοὺξ καὶ ἀπομιμούμενος τὸ λεκτικὸν τοῦ Καργκαστοῦ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, μπαμπᾶ. Θὰ ἔχωμεν ὡς ὁπόπλοιαρχον ἕνα λαμπρὸν ναυτικὸν καὶ αὐτὸ θὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ κάμνωμεν θαυμάσια θαλασσινὰ ταξείδια.

— Βεβαιότατα.

— Ἂν ἠθέλατε μάλιστα, μπορούσαμε μεῖς οἱ τρεῖς... ἀλλὰ ὄχι, θὰ ἦταν πολύ...

«Εἰς τὴν ὡραίαν ζωὴν ποὺ τοὺς ἔκαμναν...» (Σελ. 437, στ. α')

— Τί; πές το γρήγορα!

— Νά, ἂν ἠθέλατε νὰ πᾶμε στὸ Βουένος Ἄϋρες, νὰ ἰδοῦμε τοὺς ἀγαπητούς μας φίλους Ζολλιέ.

— Ἡ ἰδέα σου εἶνε λαμπρὰ καὶ θὰ πᾶμε ὅλοι μὲ τὴν *Σφίγγα*, κυβερνωμένην ἀπὸ τὸν «καπετάνιο μου», μὲ τὴν βοήθειαν τῶν τριῶν ναυτῶν του! ἐπεδοκίμασε φαιδρῶς ὁ κ. Ριονσαί. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τοὺς εὕρῃς;

— Εὐκολώτατον. Θὰ γράψω εἰς τὸν ἐφοπλιστὴν τοῦ «Μιστράλ». Θὰ εἶνε τώρα εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ δὲν θὰ τὸ ἀργήσουν νὰ ἔλθουν ἐδῶ.

Πραγματικῶς, μόλις ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τοῦ Κοὺρ – λὰ Ρέν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπηρέτης μὲ ὕφος μισο-εἰρωνικὸν καὶ μισο-περιφρονητικόν.

Ὁ Καργκασσοῦ ἤρχισε νὰ γελᾷ κυττάζων τοὺς συντρόφους του.

— Πῶς σᾶς φαίνεται τοῦ λόγου του; τοὺς εἶπε· δὲν ξέρει ἂν θὰ μᾶς δεχθῇ ὁ καπετάνιος μας. Χά, χά, χά, τί ἀστεῖο!

— Πήγαινε, ποιδί μου, γρήγορα νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς, εἶπεν ὁ Κερλός, γελῶν καὶ αὐτὸς μὲ τὴν καρδιά του, καὶ θὰ ἰδῇς ἂν μᾶς δεχθῇ ἢ ὄχι!

Περίεργος νὰ μάθῃ τί συμβαίνει, ὁ ὑπηρέτης δὲν ἄργησε νὰ διαβιβάσῃ τὴν παραγγελίαν εἰς τὸν θαλαμηπόλον τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ φέρουν τοὺς ναύτας του, ἔτρεξε κάτω χοροπηδῶν εἰς τὴν σκάλαν καὶ φωνάζων μὲ χαράν:

— Καλῶς τοὺς φίλους μου! Καργκασσοῦ μου! Κερλός μου! Λεκέν μου! Ἤλθατε τέλος πάντων; Ἀ, πόσο χαίρομαι! Ἄ, καλοί μου φίλοι!...

Κ' ἔσφιγγε τὰς χονδρὰς, τραχείας των χεῖρας, ἐν ᾧ ὁ Καργκασσοῦ, θριαμβευτής, ἔλεγεν εἰς τὸν κατάπληκτον ὑπηρέτην:

— Τί σοῦ ἔλεγα; ἔ; Βλέπεις τώρα πῶς μᾶς δέχτηκε ὁ καπετάνιος μας;

— Πῶς; ὁ Γιάννης ὑπέθετε πῶς δὲν θὰ σᾶς δεχόμουν; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν ἔχουμε «ξένυμα γάμου», παρετήρησεν ὁ Λεκέν, ἀκολουθῶν μὲ τοὺς δύο ἄλλους τὸν νέον. Τὰ μοῦρά μας δὲν εἶνε βέβαια γιὰ τέτοιο παλάτι!...

«Βλέπεις τώρα πῶς μᾶς δέχτηκε ὁ καπετάνιος μας;»
(Σελ. 438, στ. 6')

ἔβλεπαν τὸν Σηκουάναν, καὶ τὴν *Σφίγγα*, δεμένην εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ θαυμαζομένην διὰ τὴν κομψότητά της ἀπὸ τοὺς Παρισινούς, — ἡ εὐχάριστος ἔκπληξις τοὺς ἦλθε.

Μίαν ἡμέραν, ἕνας ὑπηρέτης μὲ τὴν οἰκοστολὴν τοῦ δουκὸς, ὄρθιος παρὰ τὸ θυρωρεῖον, εἶδε νὰ στέκωνται ἐμπρός του τρεῖς ἄνθρωποι, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν συνήθιζε βέβαια νὰ βλέπῃ εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν κατοικίαν.

— Ἐδῶ εἶνε, παρακαλοῦμε, τοῦ κυρίου Ριονσαί; (*) τὸν ἠρώτησεν ὁ πρῶτος, βγάζων τὸν σκοῦφόν του.

— Μάλιστα, ἐδῶ εἶνε· καὶ τί τὸν θέλετε;

— Θέλουμε νὰ ἰδοῦμε τὸν κύριο Πέτρο, τὸν καπετάνιο μας, ἀπεκρίθη ὁ Καργκασσοῦ.

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ σᾶς δεχθῇ, εἶπεν ὁ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 430.

Ὁ Πέτρος, διὰ μέσου λαμπρῶν αἰθουσῶν, τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης.

— Μαμμά, τῆς εἶπε, σᾶς παρουσιάζω τοὺς τρεῖς μου ναύτας, ποὺ τοὺς γνωρίζετε ἀπὸ τὰς διηγήσεις μου. Νὰ ὁ Καργκασσοῦ, ὁ πιὸ εὔθυμος τῆς παρέας, ὁ Κερλός, ὁ πιὸ φρόνιμος, καὶ ὁ Λεκέν, ὁ πιὸ μελαγχολικός. Μὰ γιατὶ λοιπὸν εἶσαι ἔτσι μελαγχολικός, ἀγαπητέ μου Λεκέν;

— Γιατὶ ἔχασα τὴ γυναῖκά μου ὀκτὼ μέρες πρὶν ἐπιβιβασθῶ στὴν *Ὠβέρνη*, κι' ἀκόμα δὲν κατώρθωσα νὰ παρηγορηθῶ, ἀπεκρίθη ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος.

— Σᾶς ἐννοῶ, κύριε, εἶπεν ἡ δούκισσα μὲ συγκίνησιν· νὰ χωρίζεται κανεὶς διαπαντὸς ἀπὸ τοὺς λατρευτούς του, εἶνε δυστύχημα ἀκαταμέτρητον!

— Ἀλήθεια, κυρά μου, ἔτσι εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Λεκέν· σεῖς ὅμως τὰ λέτε πολὺ καλλίτερ' ἀπὸ μένα.

— Ἐπιτρέπετε, μαμμά, νὰ ἐγκαταστήσω τοὺς ναύτας μου ἐπάνω, εἰς τὰ δωμάτιά των, ὡς νὰ κενωθοῦν αἱ θέσεις των εἰς τὸ πλοῖον;

— Βεβαιότατα. Πηγαίνετε, φίλοι μου, τώρα μὲ τὸν Πέτρο καὶ θὰ σᾶς ξαναΐδῶ.

— Θὰ τοὺς ὁδηγήσω ἔπειτα νὰ ἰδοῦν τὴν *Σφίγγα* τους καὶ θὰ γυρίσωμε γιὰ τὸ γεῦμα.

Ἐξῆλθον, χαιρετήσαντες ἀδεξίως, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπιτεκὲς μειδίαμα εἰς τὰ χείλη τῆς κυρίας Ριονσαί.

Ἡ Πέτρος τοὺς ἀνέβασεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, τοὺς ἄνοιξε τρία ὡραῖα δωμάτια συγκοινωνοῦντα καὶ τοὺς εἶπεν:

— Ἐδῶ θὰ εἶσθε σὰν στὸ σπίτι σας, ἕως ὅτου φύγουν ἀπὸ τὴν *Σφίγγα* οἱ ναῦται, τοὺς ὁποίους θὰ ἀντικαταστήσετε.

— Ἀ, εἶνε πάρα πολὺ πλούσια τὰ πράγματα γιὰ μᾶς ἐδῶ-μέσα! εἶπεν ὁ Κερλός· ποτὲ δὲ θὰ τολμήσουμε νὰ ξαπλωθοῦμε σὲ τέτοια κρεββάτια. Δὲν μᾶς βάζετε, καλλίτερα, στὴν ἀποθήκη στὸ ὑπόγειο, στὴ σοφίτα;..

— Καθόλου! διεκόψεν ὁ Πέτρος γελῶν. Τώρα ποῦ εἴδατε τὰ δωμάτιά σας, πᾶμε νὰ σᾶς δείξω τὸ μπρίκι καὶ τὴ θαλαμηγό.

— Εἶνε στὸ Παρίσι; ἀνέκραξεν ὁ Καργκασσοῦ.

— Ναί, ἡ *Σφίγξ* δὲν ἔχει μεγάλο βύθισμα καὶ ἔτσι μπορέσαμε νὰ τὴν φέρουμε ὡς ἐδῶ. Πρὸς τὸ παρόν, βλέπετε, εἴμαστε ναυτικοὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ὡς ποῦ νὰ φύγωμε γιὰ τὸ Βουένος Ἄϋρες.

— Καὶ πότε μὲ τὸ καλό, καπετάνιο μου;

— Σ' ἕνα μῆνα.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΨΕΥΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΗΡΟΣ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ
Ψεύτης λέει σὲ πονηρό:
— Φιλαράκο μου, δὲν εἶδα,
Ψὲς τὸ δεῖλι, λαχανίδα
Σὰν... πλατάνι, καὶ μιὰν ἄλλη
Λίγο ἀκόμη... πιὸ μεγάλη;
— Μπρέ, κ' ἐγώ, μεσ' στὸ λειβάδι,
Μὲ φανάρια στὸ σκοτάδι,
Νὰ δουλεύουνε χιλιάδες,
Νιοὶ καὶ γέροι τσουκαλάδες,
Καὶ νὰ πλάθουνε τσουκάλα,
Πιὸ μεγάλη ἀπ' τὰ μεγάλα
Τῆς Ἀθήνας μας παλάτια,
Μὲ τρακόσια σκαλοπάτια;
— Πῶ πῶ, ψέμμα! καὶ τί τάχα
Θὰ τὴν κάνουνε, βρὲ χάχα;
— Μὲ μιᾶς λίμνης τὸ νερό,
Θενὰ βράσουνε, θαρρῶ,
Μιὰ ἀπ' τίς δυό σου λαχανίδες,
Ποῦ... μήτ' ὄνειρο δὲν εἶδες!»

(Λαϊκὸν) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1913

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ὀνομάζομεν εἰς τὸν κύκλον μας τὴν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας, ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Ἐκεῖνος ποὺ ἐγγράφει ἕνα ἄλλον, κάμνει πρῶτα καλὸν πρὸς τὸν ἐγγραφόμενον, διότι τὸν κάμνει νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ πολαύσῃ τὴν παντοειδῆ ὠφέλειαν τοῦ περιοδικοῦ μας. Δεύτερον κάμνει καλὸν πρὸς τὴν Διάπλασιν, διότι συντελεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας της. Τρίτον κάμνει καλὸν πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι γίνεται ἄξιος τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ. Τέταρτον κάμνει καλὸν πρὸς ὅλους ἓν γένει, διότι σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε πάντοτε ἡ *βελτίωσις* τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ δὲ περιοδικόν μας ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας.

Ποῖος, ἐὰν συλλογισθῇ καὶ σταθμίσῃ τάνωτέρω, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ξεσπαθώσῃ καὶ δὲν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν; Δὲν χρειάζεται τώσα παρὰ νὰ διαβάσῃ μὲ μεγάλην προσοχὴν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ:

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 13ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.— Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1913 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν ποιήσῃ φυλλάδια τοῦ 35ου ἔτους, ἢ ἐγγράψῃ *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς θὰ λογαριάζωνται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας συνδρομητὰς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδὴ ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητήν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπόθησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα, ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα, δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα, κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον πρώτης τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1913 θὰ ἔχουν διαθέσῃ, (εἴτε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε μὲ συνδρομητάς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο), 530 *φύλλα καὶ ἄνω*, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς ἐτησίας συνδρομὰς περισσοτέρας τῶν δέκα. Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἡ εἰκών, ὁ δὲ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θ' ἀνακηρυχθῇ *Κορυφαῖος* καὶ ἡ εἰκών του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων εἰς μεγαλήτερον σχῆμα. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μερικοὶ σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων, τότε θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ *Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*).

Εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων κατ' ἐκλογήν τοῦ βραβευθέντος· (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 30 *λεπτὰ δ' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης *λεπτὰ* 25. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα ἂν εἶνε Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 45 (150×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37.50 (150×25). Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω *Σπουδαίαν Δήλωσιν*.

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1913 θὰ ἔχουν διαθέσῃ *ἀπὸ 52 ἕως 520 φύλλα*, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς μίαν ἕως δέκα συνδρομάς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ *εἰκοσιπέντε πρῶτοι*, κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς *πέμπτος* νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσότερος ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ *ὅλων τούτων*, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτοις θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ *25 λεπτὰ δ' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ *ἄλλοι λεπτὰ 20*. Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω *Σπουδαίαν Δήλωσιν*.

Ἔπαινος:

Ἔπαινος θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, *ἀξίας 15 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*.

Σπουδαία Δήλωσις:

Τὰ ἀνωτέρω βραβεῖα ἰσχύουν μόνον διὰ τοὺς ἐγγράφοντας *συνδρομητάς*. Οἱ Πράκτορες, ἤτοι οἱ διαθέτοντες φύλλα εἰς *ἀγοραστὰς* λαμβάνουν μόνον τὰ $^2/_3$ τοῦ βραβείου, διότι αὐτοὶ πωλοῦν φύλλα ὄχι πρὸς 20, ἀλλὰ μόνον πρὸς 10 ἢ 15 λεπτά. (Παραδείγματος χάριν, ἂν ὁ Κορυφαῖος ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, διέθεσε τὰ 500 εἰς συνδρομητὰς καὶ τὰ 1000 εἰς ἀγοραστάς, δὲν θὰ λάβῃ βιβλία ἀξίας 45 φρ. ἀλλὰ μόνον 35.—ἤτοι φρ. 15 διὰ τὰ 500 φύλλα τῶν *συνδρομητῶν* καὶ 20 φρ. διὰ τὰ 1000 φύλλα τῶν *ἀγοραστῶν*·— ἂν δὲ διέθεσε καὶ τὰ 1500 φύλλα εἰς *ἀγοραστάς*, θὰ λάβῃ βιβλία 30 φρ. μόνον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους βραβευθέντας ἢ ἐπαινεθέντας.)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς *τριμήνους* (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκων 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται *ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου*.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ἄνευ ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, *πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος*. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.— Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα· ἐπίσης θεωρεῖται ὡς ξεσπάθωμα τοῦ *ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ* καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα).

5.—Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.— Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ πᾶς συνδρομητής, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἤτοι εὑρίσκων ἀγοραστάς.

2.—Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν Πρακτόρων 10 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται.

4.— Ὁ ἀγοραστὴς *οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει*. Οὔτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμπορῇ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ μέρος δωρεάν.

5.— Χάριν εὐκολίας, στέλλω πρὸς τοὺς Πράκτορας *ἐπὶ πιστώσει* φύλλα ἑνὸς μόνον μηνός. Ἀλλ' ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν μοῦ στεῖλουν τὸ ἀντίτιμον, παύω τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν *ἄνευ εἰδοποιήσεως*, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω καὶ τὰ ὀνόματά των.— Ἡ πίστωσις τοῦ μηνὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας των. Δηλαδή, ἂν ζητήσουν προηγούμενα φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικός:— Ἀπαγορεύεται πᾶσα μετοβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὰ δηλώνουν ἑκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' *(Συνέχεια)*

Ὁ Σκαρφάλης ἀπόρησε λίγο πῶς ἡ Μαριόλα ἑτοιμάσθηκε νὰ ἐξομολογηθῇ τῆς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων· ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἡ θειά του ἐξακολούθησε:

—Ὄχι πῶς ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ εἶμαι καλλίτερη ἀπὸ καθένα, ἀλλὰ εἶνε κάτι ποῦ μὲ κάνει νὰ μετανοῶ πολύ. Ὅταν ἐγείναμε σύντροφοι μὲ τὸν Ἁρπάχτρα, συναντήσαμε μιὰ μέρα μία φοράδα μ' ἕνα μικρὸ πουλάρι παχουλό. «Πήγαινε νὰ τὴ ρωτήσῃς πόσο θέλει γιὰ τὸ πουλάρι της», μοῦ λέει ὁ Ἁρπάχτρας. Ἐγὼ ἐπῆγα καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἡ τιμὴ εἶνε γραμμένη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πισινό μου παπούτσι». Γι' αὐτὸ ἐπέστρεψα καὶ εἶπα στὸν Ἁρπάχτρα νὰ πάῃ νὰ κυττάξῃ.

Ὁ Ἁρπάχτρας ἐπῆγε κοντὰ στὴ φοράδα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ σηκώσῃ τὸ πισινό της πόδι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαβάσῃ. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποῦ εἶδεν ἦτο τὸ σημάδι ποῦ ἄφησε τὸ πέταλο καὶ τὰ ἕξῃ ὁλοκαίνουργα καρφιὰ στὸ πρόσωπό του. Ὤχ! ὤχ!

Ἡ Μαριόλα εὑρῆκε τὸ Βασιλῆ καταθυμωμένο. Ἀλλ' ἡ παμπόνηρη ἀλεποῦ ἐξήγησε κάθε πρᾶμμα μὲ τόσην ἐπιτηδειότητα, ὥστε ὁ Βασιλῆς δὲν εὑρῆκε πιὰ τίποτε νὰ πῇ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀποστομώθηκαν τόσο πολύ, ὥστε ὅταν ὁ Βασιλῆς τοὺς παρεκάλεσε νὰ ποῦν τὰ παράπονά τους, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαριόλα, αὐτὸ γίνεται πάντα. Δὲν τῶχουν γιὰ τίποτε νὰ λένε ἕνα σωρὸ ἀναιδῆ ψέμματα ἀπὸ πίσω μου· μόλις ὅμως πορευσιαοθῶ καὶ ζητήσω ν' ἀνακριθῶ, σωπαίνουν καὶ δὲν λένε τίποτε. Ὅσῳ γιὰ τὸν Τρεμοῦλα, τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποῦ ἔφευγε μὲ τὸ Μπεμπέκο. Αὐτὸς τὸν ἐσκότωσε στὸ δρόμο, καὶ τώρα θέλει νὰ γλυτώσῃ αὐτὸς καὶ νὰ ρίψῃ σέμενα τὸ φονικό. «Κυττάξτε πῶς φαίνεται ἀπὸ τὸ μοῦτρο του πῶς εἶνε κακοῦργος! εἶπε, καὶ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλό της τὸν κακομοίρη τὸ Μπεμπέκο ποῦ ἐστέκετο ἀνάμεσα στὴν ἀρκούδα καὶ τὸ λύκο, βουβὸς ἀπὸ τὴ φρίκη του καὶ τρέμων ἀπὸ τὸ θυμό του γι' αὐτὴν τὴν τρομερὰ συκοφαντία.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἄλλη μιὰ φορὰ ἦτον ὅτι ὁ Βασιλῆς εἶπε, πῶς ἡ Μαριόλα ἦτον ἀθῶα καὶ εἰς τίποτε δὲν ἔφταιγε.

Ὁ Ἁρπάχτρας δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Ἔβγαλε τὸ ματωμένο γάντι του καὶ τῶρριξε κατὰ πρόσωπο τῆς Ἀλεποῦς. Ἡ Μαριόλα τὸ ἔπηρε καὶ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησι.

—Τώρα θὰ ἰδοῦμε, λέει τὸ Λεοντάρι, ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ νικηθῇ καὶ ἐπιμένως ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ὁ ἔνοχος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τὴν προηγουμένην νύκτα, πρὶν νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ περίεργη μονομαχία, ἡ Μαριόλα ἐπῆγε νὰ ἰδῇ μιὰ γρηὰ μαϊμοῦ, ποῦ κατοικοῦσε μέσα στὸ παλάτι, γιὰ νὰ τὴ συμβουλευθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἐπειδὴ ἦσαν καὶ ἡ μιὰ καὶ ἡ ἄλλη πονηρὲς καὶ πολὺ στενὲς φιλενάδες.

— Τὸ ὑπέθετα πῶς θὰ ἐρχόσουνα, εἶπεν ἡ μαϊμοῦ, καὶ τὰ ἑτοίμασα ὅλα ἀπὸ πρίν. Πρῶτα πρῶτα θὰ πᾷς νὰ ξυρισθῇς καλὰ-καλά, ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια τόσο, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὔτε μιὰ τρίχα, ποῦ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πιάσῃ ὁ Λύκος.

Ἡ Μαϊμοῦ ἔστειλε κι' ἐφώναξεν ἕνα μπαρμπέρη, ὁ ὁποῖος ἐξύρισε τὴν Ἀλεποῦ ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς μύτης ἕως τὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς.

— Τώρα, εἶπε, θὰ σὲ ἀλείψουμε λάδι καὶ ξύγκι, ὥστε ἂν κάνῃ νὰ σὲ ἁρπάξῃ μὲ τὰ νύχια του, νὰ ξεγλυστρήσουν. Ἡ οὐρά σου φαίνεται πολὺ σκληρὴ καὶ πολὺ γυαλιστερὴ ἐπειδὴ ξυρίσθηκαν ἡ τρίχες της· θὰ τὴ λαδώσουμε τὴν τελευταία στιγμὴ μόλις πρόκειται νὰ ἀρχίσῃ ἡ μονομαχία. Ἐσὺ τότε θὰ τὴ σύρῃς μέσα στὴ σκόνη ὅσο νὰ πασαλειφθῇ ὁλόκληρη μὲ ἕνα πυκνὸ στρῶμα καὶ τότε θὰ κυπήσῃς δυνατὰ ἔμπρὸς στὰ μάτια τοῦ Ἁρπάχτρα, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ βλέπῃ τί κάνει.

Καὶ ἡ Μαριόλα ἐγέλασε κοροϊδευτικά.

Ὅταν οἱ δυὸ ἐχθροὶ ἐμπῆκαν στὴν παλαίστρα, ἕνα δυνατὸ γέλιο ἐξέσπασε καθὼς ἐφάνη ἡ Μαριόλα.

— Γελᾶτε ὅσο θέλετε, εἶπε μέσα της ἡ Ἀλεποῦ. Ἐκεῖνος ποῦ θὰ κερδίσῃ, θὰ γελάσῃ τελευταῖος.

Ὁ Ἁρπάχτρας ἐχύθη ἐπάνω στὸν ἐχθρό του μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό, ἀλλὰ ἡ Μαριόλα ἐπήδησε γρήγορα στὸ πλάϊ σέρνοντας τὴν οὐρά της μέσα στὴ σκόνη, καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ξαναωρμοῦσε ἐκτύπησε τὸ μοῦτρο του μὲ τὴν οὐρά της.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Σὲ τὸ μωσαϊκὸν τῶν στολῶν ποῦ παρουσιάζουν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν — στρατιῶται, ναῦται, ἀντάρται, γαριβαλδινοί, δόκιμοι, εὐέλπιδες, ὅ,τι θέλετε, — κινεῖ τὴν προσοχὴν μία ἐξόχως κομψὴ καὶ χαρίεσσα στολή, ἡ ὁποία εἶνε μᾶλλον ἀθλητικὴ παρὰ στρατιωτική. Τὴν φοροῦν παιδία καὶ ἔφηβοι, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ κοντὸν καὶ πλατὺ πανταλονάκι, βλεύζαν χρώματος χακὶ ἀνοικτοῦ, λαιμοδέτην, ἢ μᾶλλον μανδήλι κυανοῦν, ζώνην δερματίνην, πλατύγυρον καπελλάκι μαλακὸν καὶ κάλτσες ἕως τὰ γόνατα, μοῦρες ἢ καφέ. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς στολῆς αὐτῆς εἶνε ὅτι ἀφίνει γυμνὸν μικρὸν μέρος τοῦ μηροῦ, ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ τελειώνει ἡ στενὴ κάλτσα ἕως ἐκεῖ ποῦ ἀρχίζει τὸ πλατὺ παντελόνι. Χειμῶνα καιρόν, μήπως τὰ παιδιὰ αὐτὰ κρυώνουν; Δὲν τὸ πιστεύω, διότι ποτὲ δὲν στέκονται, αἰωνίως τρέχουν. Τὰ βλέπετε ἄλλα μὲ ποδήματον καὶ μὲ μίαν πέτσινην σάκκαν κρεμασμένην ἀπὸ τὸν ὦμον· ἄλλα μὲ στρατιωτικὰ ἁμάξια ἢ αὐτοκίνητα, καὶ ἄλλα πεζῇ νὰ περιοῦν, νὰ φεύγουν, νὰ χάνωνται σὰν ἀστραπή. Εἶνε, ἀγαπητοί μου, οἱ μικροί μας πρόσκοποι, οἱ περίφημοι *σκάουτ-μπούς*, τὸ Σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη ἀπὸ παιδιὰ τῶν καλλιτέρων ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἀρχηγίαν τῶν ἀξιωματικῶν Μελᾶ καὶ Πασπάτη.

Ὅταν ἄρχισεν ὁ πόλεμος, πολλοὶ ἔλεγαν: Οἱ *σκάουτ-μπούς*, διὰ τοὺς ὁποίους ἔγεινε τόσος θόρυβος, δὲν θὰ κάμουν τίποτε τώρα; — Ἀλλὰ τί νὰ ἔκαμναν τόσον νέα παιδιά; Νὰ ἐπήγαιναν νὰ πολεμήσουν; Ὄχι βέβαια. Νὰ κολλουθοῦσαν τὸν στρατόν, ὡς βοηθητικοί; Καὶ αὐτὸ θὰ ἦτον βαρὺ διὰ τὴν ἡλικίαν των. Καὶ ὅμως κάτι ἔπρεπε νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν πατρίδα. Ἡ φιλοπατρία, ἡ φιλοτιμία τοὺς τὸ ἐπέβαλλε... Καὶ τὸ ἤβραν: Προσεφέρθησαν νὰ ὑπηρετήσουν ὡς ἀγγελιαφόροι εἰς διαφόρους στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας, νὰ ντικατασταθοῦν δηλαδὴ τοὺς τακτικοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν διὰ νὰ πολεμήσουν. Ἡ προσφορὰ των ἔγεινε δεκτὴ εὐγνωμόνως καὶ ἔτσι οἱ νεαροί μας πρόσκοποι ὑπηρετοῦν ὡς ἀγγελιαφόροι εἰς τὰ Στρατιωτικὰ Ὑπουργεῖα, εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν, εἰς τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον, εἰς τὰς διλοχίας τῶν Νοσοκόμων, εἰς τὸ Γενικὸν Ταμεῖον τοῦ Στρατοῦ, εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων (διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς περιθάλψεως τῶν ἀπόρων ἐπιστράτων,) εἰς τὸν Ἰατρικὸν Σύλλογον, εἰς τὴν Νομαρχίαν, παντοῦ τέλος ὅπου τοὺς ἐχρειάσθησαν. Οἱ προϊστάμενοί των εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν, περιττὸν δὲ νὰ τὸ προσθέσω, καὶ μὲ τὴν νοημοσύνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν τὰς διαταγάς των. Φαντασθῆτε, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματά των εἰς τὰ Σχολεῖα ἢ εἰς τὰ Ὠδεῖα καὶ πάλιν εὑρίσκουν καιρὸν νὰ ὑπηρετοῦν ὡς *σκάουτ* τὴν πατρίδα.

Διότι τὴν πατρίδα βέβαια ὑπηρετοῦν. Καὶ αἱ ὑπηρεσίαι των εἶνε τόσον πολύτιμοι, ὅσον οχεδὸν κ' ἐκείνων ποῦ ἐπῆγαν εἰς τὸν πόλεμον. Ἐν καιρῷ πολέμου, βλέπετε, ἡ πατρὶς δὲν χρειάζεται μόνον πολεμιστάς. Ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι ὑπηρεσίαι, ποῦ πολέμου καὶ αὐταί, ποῦ ἀπαιτοῦν ἀνθρώπους, —χέρια διὰ γράψιμον, πόδια διὰ τρέξιμον καὶ κεφάλι διὰ κάποιαν φροντίδα καὶ σκέψιν! Αὐτὰ εἶχαν καὶ αὐτὰ προσφέρουν οἱ *σκάουτ-μπούς* τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε διὰ τοῦτο πολὺ ἀξιέπαινοι καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἐφώναζαν, ὅτι δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐπίδειξιν, τώρα ἐβουδάθησαν. Οἱ *σκάουτ* κάμνουν πολλά. Καὶ μὲ τὸν καιρόν, ὅταν τὸ Σῶμά των θἀναπτυχθῇ καὶ θὰ γυμναοθῇ καλλίτερα, εἰς μίαν περίστασιν ὡς τὴν σημερινήν, θὰ κάμουν περισσότερα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Προκατακλυσμιαῖον ζῶον

Τὸ τέρας αὐτὸ ἦτο εἶδος ἄρκτου, γιγαντιαίων διαστάσεων, καὶ ἐκαλεῖτο «Σλόθ». Εἶχεν ὕψος πέντε μέτρων καὶ ἔζοῦσεν εἰς τὰ δάση τῆς Παταγονίας. Τὸ τέρας, ἂν καὶ ἡρακλείων δυνάμεων, δὲν ἐτρέφετο παρὰ μὲ χόρτα καὶ καρπούς. Σκελετοὶ Σλόθ εὑρίσκονται εἰς τὰ Μουσεῖα.

> Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ Συνδρομητοῦ, εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς ἐγγραφῆς του.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

Ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἔχει καὶ σύντροφον. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε κρυμμένος; Ψάξετε νὰ τὸν βρῆτε!

β'.) Λογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχρινῆς Ἑλληνοπούλας

Ποῖον ὄρος ἀρνεῖται;

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο

ΝΟΣ	ΟΥ	ΟΝ	ΘΟΣ
ΑΚ	ΖΥ	ΚΟ	ΜΙ
ΝΙ	ΖΟΝ	ΡΟΥ	ΟΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελέσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ποτῶν.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσεις τοῦ 49ου φύλλου

Βαρκελώνη, Λίλλη, Ὀξφόρδη, Μεσσήνη.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ "ΔΕΝΔΡΑ,, ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βουβά, στὴν ἴδια θέσι πάντοτε,
Στέκουν τὰ δένδρ' ἀσάλευτα στὴ γῆ.
Ἡ μοῖρα τἄχει ἐκεῖ καρφώσει·
Ἄψυχα μοιάζουν. Μὴ πιστεύῃς το!
Μὴ σ' ἀπατᾶ τῶν δένδρων ἡ σιγή!
Καρδιὰ ἡ φύσι τοὺς ἔχει δώσει.

Γιατί, ὅταν θερμὲς ὁλόχρυσες
Τοῦ ἥλιου οἱ ἀχτῖδες τὰ φιλοῦν,
Κι 'αὔρα γλυκόπνοη τὰ χαϊδεύῃ,
Λάμπ' ἡδονὴ στὴν πράσινη ὄψι τους,
Ἀνεγαλλιάζουνε, θαρρεῖς, γελοῦν.
Ἡ ἀγάπη, ἡ νειότη τὰ γοητεύει.

Μὰ ὅταν τὰ δέρνῃ ἀγέρας ἄγριος
Κι' ἄπονα τὸ χαλάζι ἀπ' τὰ κλαριὰ
Τὰ ὁλόδροσά τους ξεσχίζῃ φύλλα,
Τότε τὰ δένδρα σκυθρωπάζουνε
Καὶ στὴ θλιμμένη τους χλωμὴ θωριὰ
Χύνεται τρόμος, ἀνατριχίλα.

Γιὰ δές, κρυφομιλοῦνε γέρνοντας
Τὶς ὑψηλὲς κορφὲς τὶς λιγερές.
Ποιὸς νὰ τὸ ἐέρῃ τί λένε τάχα!
"Οχι, δὲν εἶν' τὰ δένδρ' ἀναίσθητα·
Θὰ ἰδῆς πῶς νοιώθουνε πίκρες χαρές·
Ζῆσε σιμά τους λίγο μονάχα.

Κρητικοπούλα *(Α' Βραβεῖον)*

ꕥ ꕥ ꕥ

Ἀργὰ τὸ ἀμάξι προχωρεῖ
στὴ βραδινὴ ἐξοχή.
Ἀπὸ ψηλὰ μεσουρανεῖ
ὠχρόλευκη ἡ Σελήνη,
Βαρὺς ὁ κρότος τῶν τροχῶν
στὸ ἁρμὸ ἀπάνω ἀντηχεῖ,
μὲς στὴν ὁλόγλυκη σιωπή,
μὲς στὴ γλυκειὰ γαλήνη.

Ἡ λεύκα ἡ ἀργυροπράσινη
γέρνει ἀπαλὰ κάτι νὰ ἰδῇ,
σὰν ἀσημένια μὲς στὸ φῶς
ποῦ χύνει τὸ φεγγάρι.
Τὸ πεῦκο ἀναταράζεται
βαρειά, καὶ τραγουδεῖ
ἕνα σκοπό, ποῦ ἀπ' τοῦ βορηᾶ,
τὸ σφύριγμα ἔχει πάρει.

Στρίβει τὸ ἀμάξι, τώρα ἀργὰ
περνᾷ τὴ ρεμματιά.
Ἰτιὲς πανώρες ἥσυχα
στὶς ὄχθες νανουρίζονται
καὶ τὰ καλάμια ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
μὲ τῆς σελήνης τὴ ματιά,
μέσ' στὸ νερὸ τοῦ τοταμιοῦ
ὁλόρθα καθρεφτίζονται.

Πιὸ πέρα ὁ γέρω πλάτανος
ἁπλώνει ἀμέτρητα κλαδιὰ
ὅλο κουφάλες καὶ φωλιές,
κι' ἀκοίνητος σωπαίνει.
Χύνουν οἱ σχοῖνοι οἱ φουντωτοὶ
βουνίσια μυρουδιά,
καθὼς τὸ δρόμο ἀκολουθοῦν
πρασινοστολισμένοι.

Τώρα προβάλλουν μάρμαρα,
λουλούδια καὶ σταυροί·
τώρα προβάλλει πένθιμο,
βουβὸ τὸ κυπαρίσσι.
Φεύγει τ' ἀμάξι τρέχοντας
τὰ φῶτα τοῦ χωρισοῦ ναυτῆ,
περνῶντας ἀπὸ τοῦ κοιμητηρισοῦ
τὸ μαῦρο ἐρημοκκλῆσι.

Τέλλος Ἄγρας *(Β' Βραβεῖον)*

ꕥ ꕥ ꕥ

Τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα της
ἡ γῆ στὸν κόσμο βγάζει
κ' εἶνε παιδιά της ὡμορφα
καὶ πολυαγαπημένα.
Αὐτὴ χυμοὺς στὰ φύλλα τους
τὰ πράσινα ἀναιβάζει
κι' ὅσο κι' ἂν μεγαλώνουνε
μ' αὐτὴν ζοῦν ἑνωμένα.

Καὶ τόση εἶνε ἡ ἀγάπη τους
ποῦ τρέφουν στὴ μητέρα
ποῦ μόλις ἀπ' τοὺς κόλπους της
βρεθοῦνε χωρισμένα
δὲν εἰμποροῦν νὰ ζήσουνε
μονάχα οὔτε μιὰ μέρα,
μ' ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ λύπη τους
πεθαίνουν μαραμένα!

Ὅταν μαζί της βρίσκονται,
πόση δὲν ἔχουν χάρι!
Στολίζουνε μὲ τ' ἄνθη τους,
μὰ κι' εὐωδιὲς σκορποῦνε,
κι' εἶνε παλάτι τῶν πουλιῶν
τὸ κάθε τους κλωνάρι
ποῦ κάθονται χαρούμενα
καὶ γλυκοτραγουδοῦνε.

Στὸν κόσμο γενναιόδωρα
τὰ δῶρα τους σκορπίζουν
κι' ὡς καὶ σ' αὐτοὺς ποῦ τ' ἄνθη τους
καὶ τοὺς καρποὺς ἁρπάζουν,
κρυφὰ μόνο παράπονα
τὰ φύλλα ψιθυρίζουν,
μὰ πρόθυμα στὸν ἴσκιο τους
κι' ἐκείνους τοὺς σκεπάζουν.

Κι' ἀκόμα σὰν πεθάνουνε,
τὰ δένδρα τὰ κατῖμένα
μέσ' στὴ χιονιὰ τὸν ἄνθρωπο
εὐεργετοῦν καὶ πάλι,
καὶ δίνουν ζέστη καὶ ζωὴ
σὲ χέρια παγωμένα,
στὰ χέρια ποῦ ἀπ' τῆς μάνας τους
τὰ πῆραν τὴν ἀγκάλη.

Τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα της
ἡ γῆ στὸν κόσμο δίνει
κι' εἶνε παιδιά της ὡμορφα
καὶ πολυαγαπημένα.
Ὁ χωρισμός τους καὶ στὴ γῆ
πληγὴ βαθειὰν ἀφίνει,
κι' ἐκεῖνα ἀπὸ τὴ λύπη τους
πεθαίνουν μαραμένα.

Συριανὴ Αὔρα *(Β' Βραβεῖον)*

ꕥ ꕥ ꕥ

Ἀκίνητα καθρεφτισμένα
Στὸ καταπράσινα νερά,
Δένδρα ποῦ γέρνετε θλιμμένα;
Κλέβετε κάθε μου χαρά.

Στὸ ἀγνάντεμά σας, στὴ μορφή σας,
Μέσα στὰ στήθη μου θαρρῶ
Πῶς ψάλλει ἡ ἔρημη ψυχή σας
Ἕνα τραγοῦδι θλιβερό.

Ποῦ λέει: «Ἀπλώνουμε τὰ φύλλα,
Καρποὺς χαρίζουμε γλυκεῖς,
Σκορποῦμε πόθου ἀνατριχίλα
Μιᾶς εὐωδιᾶς μεθυστικῆς.

Μ' αὔριο θαρθοῦνε ξυλοκόποι,
Τοῦ χινοπώρου μαρασμοί,
Βορηάδες—ἄνεμοι Κυκλόποι,—
Νὰ μᾶς κουρσέψουν στὴ στιγμή.

Κι' ὅσα σὲ φύση πεθαμμένη,
Θὰ μείνουν μὲ γυμνὸ κλαδί,
Θάνε βουβοὶ καὶ παγωμένοι
Τῶν περασμένων ραψῳδοί.»

Ἀκίνητα καθρεφτισμένα
Στὰ καταπράσινα νερά,
Δένδρα ποῦ γέρνετε θλιμμένα,
Κλέβετε κάθε μου χαρά.

Αὔρα τοῦ Φεραίου *(Γ' Βραβεῖον)*

[Τἄλλα δύο εἰς τὸ προσεχές]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 134ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1913

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι *ὅσοι ἔχουν ἢ θὰ λάβουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ψευδώνυμον διὰ τὸ 1913*,—ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν πενήντα (50)* εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ *δραχμῆς μιᾶς (δρ. 1)* οἱ ἀγορασταί.

2.— Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε *ὀλιγώτεραι τῶν 10, οὔτε περισσότεραι τῶν 15*.

3.— Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν *Τέλος*, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιοῦ τὴν «Διάπλασιν», ὅτι ὅλας τὰς *ἀνωτέρω Πνευματικὰς* Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ »χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα [ἐ»κτὸς τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμά»των), λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.— Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε *ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαιρεθείσης, εἴτε ἑκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰ ναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.— Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Δεκεμβρίου, — αἱ ἐγκριθησόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, *ἀλλὰ καὶ θἀφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν*.

6.— Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· καὶ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν.

7.—ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της.

8.— Ὅσαι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ *παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν* εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, *εἰς μεγάλα τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ῥίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10.— Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 134ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τ. ἔ. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1913, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν Διάπλασιν Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπρίλιον θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ϛ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 132ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογὰς *νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως*, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

["Ἴδε φυλλάδιον 38, σελ. 335.]

Τὸ φυτὸν λοιπὸν ἢ τὸ ζῷον;

Οὔτε τὸ φυτόν, οὔτε τὸ ζῷον! Αὐτὸ λέγουν οἱ περισσότεροι—καὶ οἱ καλλίτεροι—ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἐπιστολογράφους μας. Ἀλλὰ πῶς; Μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Ὁ ἁπλούστερος ὅμως καὶ ὁ εὐφυέστερος εἶνε ἐκεῖνος ποῦ συμβουλεύουν οἱ βραβευθέντες: Νὰ ὑψωθῇ δηλαδὴ ἡ μάνδρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γεραν ίου, διὰ νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ φεύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ γάτα,—ἢ νὰ χαμηλωθῇ εἰς ἄλλο μέρος, διὰ νὰ φεύγῃ εὔκολα ἀπὸ αὐτό. Ἔτσι καὶ τὸ φυτὸν σώζεται καὶ τὸ ζῷον.

Λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ δημοσιεύσω πολλὰς ἐπιστολάς. Μερικαὶ εἶνε τόσον καλλογραμμέναι! Κατὰ τὸ ὕφος μάλιστα, τὴν χάριν τῆς ἐκφράσεως, τὴν λογικὴν ἔκθεσιν τῶν ἰδεῶν, ἀνώτεραι καὶ ἀπὸ τὴν δημοσιευομένην. Ὅπως ἡ φιλοσοφικωτάτη τῆς *Κρητικοπούλας* καὶ τοῦ *Ἀριστείδου Κανάρη*, ἡ εὐφυεστάτη τῆς *Μπαρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης*, ἡ τρυφερωτάτη τῆς *Βάρκας* τοῦ *Κανάρη*, κτλ. Ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ν. Π. Οἰκονόμου*, ἡ ὁποία βραβεύεται τόσον διὰ τὸ ἁπλοῦν πρακτικὸν μέσον ποῦ συμβουλεύει,—τὰ καλλίτερον ἴσως ὅλων τῶν προταθέντων,—ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ φυσικότητα τοῦ ὕφους της. Ἰδοὺ ἡ ὡραία αὐτὴ ἐπιστολή:

Τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῷον;

Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταστροφῇ οὔτε τὸ φυτὸν οὔτε τὸ ζῷον, ἀφοῦ βεβαίως καὶ τὰ δύο εἶνε πλάσματα τῆς φύσεως ἐξ ἴσου σεβαστά. Ἡ γάτα χωρὶς βέβαια νὰ θέλῃ πέφτει καὶ σπάζει τὰ χρυσάνθεμα, καὶ ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θὰ σπάσῃ καὶ τὸ γεράνι. Ἐὰν ἡ γάτα εἶχε δυνατώτερα πόδια, θὰ ἠμποροῦσε νὰ πηδήξῃ μὲ τὴ πρώτη ἀπ' τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος τοῦ τοίχου ἔξω. Καὶ πάλι: ἐὰν ὁ τοῖχος τῆς μάνδρας ἦτο χαμηλότερος, θὰ τὸν ἐπηδοῦσε μὲ τὴν πρώτη. Ἀλλὰ οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο συμβαίνει. Λοιπὸν τί νὰ γίνῃ; Νὰ δυναμώσωμε τὰ πόδια τῆς γάτας; Ἀδύνατο. Νὰ κρημνίσωμε τότε λιγάκι τὸν τοῖχο ἀπ' τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος;

Δύσκολο δὲν εἶνε ἀλλὰ θ' ἀσχημήσῃ ἡ μάνδρα. Τότε τί νὰ κάνουμε; Πρέπει νὰ εὐκολύνωμε τὴ γάτα ὥστε νὰ βγαίνῃ χωρὶς νὰ πέφτῃ. Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσωμε ἂν βάλωμε κανένα πλατὺ ξύλο εἰς τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος τῆς μάνδρας, μὲ τὴ μιὰ ἄκρη στὴ γῆ καὶ τὴν ἄλλη στὸν τοῖχο, ὥστε νὰ σχηματίσωμε ἕνα εἶδος σκάλας· καὶ ἔτσι θὰ βγαίνῃ εὔκολα ἡ γάτα. Ἢ νὰ βάλωμε ἐκεῖ ἕνα σκαμνὶ λιγάκι ψηλὸ ὥστε ἡ γάτα ν' ἀναβαίνῃ πρῶτα στὸ σκαμνὶ καὶ ἔπειτα νὰ πηδᾷ ἔξω· καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ βέβαια ἀφοῦ τὸ ὕψος τῆς μάνδρας θὰ ἐλαττωθῇ κατὰ τὸ ὕψος τοῦ σκαμνιοῦ.

Ν. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Ἐτῶν 14

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ν. Π. Οἰκονόμου*** [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη* [9Ε].— *Τέλλος Ἄγρας* [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κρητικοπούλα* [7Ε].— *Βάρκα τοῦ Κανάρη* [6Ε].— *Ἀριστείδης Ι. Κανάρης* [5Ε].

Α'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον:) *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*.— *Θ. Κ. Πατρινός*.— *Γεώργιος Σπυρ. Λιβαδᾶς*.— *Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι*.— *Γλυκοχάραμα*.

Β'. ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἀλύτρωτος Ἑλλάς*.— *Ἡρωΐς τοῦ 21*.— *Δωδωναῖος*.— *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*.— *Ἀττικὴ Δύσις*.

Γ'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Υἱκὴ Στοργή*.— *Κοσμοκράτειρα Ἑλλάς*.— *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*.— *Γ. Κ. Ξανθός*.— *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου*.— *Νησιωτοπούλα*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Μέλλων Ναυτόπαις*.—*Περσεύς*.—*Γαλήνη*. — *Πανελλήνιος Πόθος*. — *Ἑλληνικὸς Οὐρανός*.— *Αὔρα τοῦ Ὀρφέως*. — *Σταῦρος Ν. Μακράκης*.— *Ψαροπούλα τῆς Λέσβου*.— *Σουσουράδα*.— *Ὑψηλὴ Ἰδέα*.— *Ἑλλὰς τοῦ Μ.* *Ἀλεξάνδρου*.— *Ἑλληνόπαις*.— *Ἀφελὴς Ξανθούλα*.— *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*.— *Μοναστηράκι τοῦ Λεβάδου*.— *Μέλπω Γ. Ἀξιώτου*.— *Κλειὼ Βαλδασερίδου*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14ην Νοεμβρίου 1912.

Ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* μοῦ εἶχε στείλῃ διὰ τὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμὸν ἕνα «πεζὸν ποίημα». Καὶ μοῦ ἔγραφεν: «Ἀφοῦ εἰς τὰ πεζὰ γίνωνται δεκτὰ τὰ ποιήματα, γιατὶ στὰ ποιήματα δὲν θὰ γίνουν δεκτὰ τὰ πεζά;» Πολὺ σωστά! Ἄλλως τε τὸ ποίημα δὲν τὸ κάμνει οὔτε τὸ μέτρον, οὔτε ἡ ὁμοιοκαταληξία. Θὰ συμπεριλάμβανα λοιπὸν καὶ τὰ «Δένδρα» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη* εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἂν δὲν συνέβαινε κάτι ἄλλο: Τὸ χειρόγραφον, ποῦ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐφαίνετο ποίημα, κατὰ λάθος πολὺ δικαιολογημένον, ἐτοποθετήθη εἰς τὸν φάκελλον τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ἐπιστολογραφίας. Καὶ προχθὲς ποῦ ἔκαμα τὴν ἐξέλεγξιν, τὸ βρῆκα. Ἦτο πλέον ἀργά. Ἀλλὰ ποῦος πταίει τώρα;

Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς, ναί, φαντάζομαι τὴν συγκίνησίν σου τὴν ἱερὰν, ὅταν ἀντίκρυσες εἰς τὰ νερὰ σαὶ τὸν Ἑλληνικὸν Στόλον. Ὤ, θὰ τὸν ξαναιδῆς, νὰ εἶσαι βεβαία... Ὁ

κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ.

Ὄχι, *Γλυκοχάραμα*, εἰς τὰ μέρη τῆς Τουρκίας ὅπου δὲν ὑπάρχουν ξένα ταχυδρομεῖα, ἔπαυσα νὰ στέλλω τὸ φύλλον, διότι βέβαια οἱ συνδρομηταὶ δὲν θὰ τὸ ἐλάμβανον. Ἡ ἀποστολὴ θὰ ξαναρχίσῃ ἅμα ἡσυχάσουν τὰ πράγματα. Ἀλλ' ἔννοια σου καὶ πολὺ ὀλίγα εἶνε ἀκόμη αὐτὰ τὰ μέρη τῆς Τουρκίας. Ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς οἱ Σύμμαχοι Σταυροφόροι καταγίνονται δραστηρίως νὰ τὰ παίρνουν...

Λιγάκι ἀσύμμετρον τὸ πόημά σου, *Ν. Ν. Προεστόπουλε*, μοῦ ἐφάνη εἰς τὸ σχέδιον. Ἀλλὰ καὶ οἱ στίχοι παρουσιάζουν κάποιας ἀνωμαλίας. Ἔξαφνα: «Δένδρα, στὸν πλούσιον ἴσκιο σας, ἄλλη τὴ ζωή μου νοιώθω», ἢ «στὸν ἀέρα τοῦ φθινοπώρου, τῆς θλίψης τὸ σκοπό». Εἰς τὸν ἕνα πρέπει νὰ πῇ κανείς: «ἀλλ' τὴ ζωή *μου νοιώθω*», ποῦ δὲν γίνεται. Στὸν ἄλλο πρέπει νὰ τονίσῃ: «στὸν ἀέρα τοῦ φθινόπωρου» διὰ νὰ γίνῃ ἡ συνίζησις.

Ἄφησε νὰ ἰδῇς, *Κλώνε Μυραίνης*, καὶ τὰ νέα μυθιστορήματα ποῦ θὰ ἀρχίσω τώρα, τί ὡραῖα ποῦ θὰ εἶνε! Ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ δι' αὐτὰ εἰς τὸ προσεχές. Ἀλήθεια, πῆς εἰς τὴν Μ. νὰ μὴ παρακονῆται διὰ τὴν τύχην της, διότι ἄλλοι περιμένουν πολὺ περισσότερα χρόνια διὰ νὰ κερδίσουν κάτι τί...

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν μεγάλην προθυμίαν, *Ἀκακία*. Ὅσον δι' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις περὶ κυρίας Δ., σοῦ ἀπαντῶ ὅτι κάτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ,—ἂν θὰ ἤθελεν, ἐννοεῖται, καὶ ἡ κυρία, —διότι ὅταν ἔθετα ἐκεῖνον τὸν περιορισμόν, τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά, ἐν ᾧ τώρα, μετὰ τὸν πόλεμον, εἶνε ἄλλα. Ὥστε εἰμπορεῖς, ἂν σοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, νὰ διαβιβάσῃς, ὅτι ὁ περιορισμὸς ἐκεῖνος δὲν ἰσχύει πλέον.

Ἡ *Ἑλληνοπούλα*, ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς προφητικοῦ ὀνείρου ποῦ εἶδεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας μία κυρία, μοῦ γράφει ὅτι καὶ ἡ ἀδελφή της εἰς τὴν Κρήτην, πρὸ καιροῦ, ὅταν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν ἡ παραμικρὰ περὶ πολέμου ἰδέα, ὠνειρεύθη τὸν Σταυρὸν 's ἕνα ἀπὸ τοὺς μιναρέδες τῆς Ἁγίας Σοφίας. Δὲν εἶνε περίεργον;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δ. Π. Ρομπόγη*, τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ἐνθουσιῶδες ξεσπάθωμα, *Ὑψηλὴ Ἰδέα*, *Ἀρχαία Δόξα*, *Περσεύς*, *Ἥρως τοῦ 21*, *Ξενιτευμένη Ἑλληνοπούλα* καὶ *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «*Βράδυ-βράδυ*» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*.—«Χαρὲς ποῦ χάνοντ.ι», τῆς *Ἀκακίας*. — Διάφορα τοῦ *Πανελληνίου Πόθου* καὶ τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα*.—«Ἀγρίεψε ἡ θάλασσα» τῆς *Ἠχοῦς τῆς Καρδιᾶς*.—Μικρὰ διάφορα διάφορα.

Ἀπορίπτονται: «Ἡ θαλασσοταραχή (ἀτεχνον.) — «Ἐπιθυμία» (οἱ στίχοι ὄχι τόσον τεχνικοί).— «Μετὰ 60 χρόνια» (ὡραῖον, ἀλλὰ θὰ ἔπιαγε ὅλην τὴν σελίδα!)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυδωνιάτην* (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου·) *Δοξασμένην Γαλανόλευκην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ξανθὸν Μαρκήσιον*, (ὁ κ. Π. σοῦ ἔγραφεν ἰδιαιτέρως·) *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*) (ἔστειλα πρὸς συμπλήρωσιν.) *Βασ. Ματθ.* (δυστυχῶς, ναί· μοῦ τὸ ἔγραψαν καὶ ἄλλοι καὶ τὸ ἔλαβα ὑπὸ σημείωσιν διὰ τ' ἀποτελέσματα·) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (μὰ δὲν τὰ εἴπαμε; εἶνε ὑπηρεσία καὶ αὐτὴ ποῦ προσφέρεις, ὥστε δὲν πρέπει διόλου νὰ λυπᾶσαι·) *Ἑλλην Ἀντ.* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις καὶ ὁ κ. *Φαίδων* σὲ ἀντασπάζεται·) *Ὑψηλὴν Ἰδέαν* (ἔστειλα·) *Φωτοσταίφανον* (συμμορφοῦμαι καί.... ἐντὸς ὀλίγου!) *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (ἂν δὲν γίνῃ τώρα ἀνακωχή, θὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ προλέγεις· σοῦ ἔστειλα χάρτην λύσεων·) *Δημ. Κουκ.* (ἐλήφθησαν· τὸ ψευδώνυμόν σου θὰ ἐγκριθῇ εἰς τὸ ἑξῆς φύλλον·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μικρὸ Διαβολάκι* (ἡ Κάκια καὶ ἡ Λουλοῦκα σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὴν Χιωτίκην μαστίχαν· κι' αὐτὴ ἐλεύθερη τώρα πιά!..) *Τέλλον Ἄγραν*, *Νέαν Ἑλλάδα*, *Νίκον Γ. Παππᾶν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14ην Νοεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Δεκεμβρίου*)

520. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Μέσα εἰς ἕνα σύμφωνον
Ἂν βάλῃς ἕνα νί,
Μιὰ κόρη τοῦ Οἰδίποδος
Ἀμέσως θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα.

521. Στοιχειόγριφος

Ρῶ νὰ ἔμθῃ, νὶ νὰ λείψῃ,
Καὶ ἰδοὺ τί θὰ προκάψῃ:
Κοινὸν ζῶον θὰ ἐκλείψῃ
Καὶ θὰ ἰδῇς ἐμπρός σου ... ὕψη!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος

522. Ἀναγραμματισμὸς

Ὁ Θεός μὲ κατηράσθη ...
Ἐὰν ὅμως σὺ θελήσῃς
Νὰ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Τῆς Ἀσίας μέγα Κράτος
Παρευθὺς θὰ χηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἔθνους

523. Ἀστὴρ

* * * Ν ἀντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως ὥστε νὰ ἀναγι-
* * * Α * * * νώσκωνται: ὁριζοντίως
* * * κράτος τῆς Εὐρώπης, κα-
* * * θέτως πέλαγος, διαγω-
* * * νίως δὲ χωρίον τῆς Ἀτ-
τικῆς καὶ ὄρη Ἑλληνικά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔνδοξο Σοῦλι.

524. Γωνία

* * * * = Ἱερὰ πόλις Τουρκική.
* * * = Ὀπωρινόν.
* * * = Μέρος δενδρόφυτον.
* * * * = Ποτόν.
* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδους Ἑλληνίδος

525. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 3 4 5 6 7 = Πτηνόν.
2 6 7 = Νῆσος.
3 4 5 2 3 6 7 = Ρωμαῖος συγγραφεύς.
4 2 4 7 = Ὁμηρικὸς Ἥρως.
5 4 7 6 7 = Νῆσος.
6 4 7 2 7 = Ἐν ἐρήμῳ.
7 2 3 6 7 = Δημητριακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

526-530. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κῦρος, *μῆλον*, *Τίτος*, *Κίμων*, *ἅρμα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου.

531. Φωνηεντόλιπον

στρ · μν – τ. - πρντ - ζτ - δ - τ - βλτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

532. Γρῖφος

ὅς ὅς
ὅς ἐπ ὅς
ὅς ἐπ τ' ἐπ ὅς
ὅς ἐπ ὅς
ὅς

θὼς θὼς
θὼς μ' ἀραὶ ὅς
θὼς θὼς
θὼς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρχ. 7,) καὶ τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1912 (τιμωμένους ἀντὶ δρχ. 8,) **μόνον ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων ἕκαστον.** Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Τὰ δὲ διαθέσιμα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλ. τόμ. 700.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 48—49 ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὰς σελ. 433 καὶ 441*)

ΑΘΗΝΩΝ: Μιχ. Ζίννης, Γ. Βλ. Νικολης, Κ. Α. Ἀθανασιάδης (48, 49), Χρυσῆς Ἀσκητοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ἰ. Κλάδης, Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο (48 49), Δυλίκα Α. Ἀθανασίου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Κ. Ι. Κίνγας.
ΧΑΛΚΙΣ: Ἀργυρὼ Ι. Μιχελῆ (48-49).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα ἐκληρώθη ἡ ἐν Ἀθήναις ΧΡΥΣΗ Γ. ΑΣΚΗΤΟΠΟΥΛΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΤΟ 35ον ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1912 ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 35ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ τῶν ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΑΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 47ον φύλλον, σελ. 411, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἐ. ἔ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φύλλον.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2385